

ממתק לשובת

זמני השבת
יזשלים תל אביב חיפה באר שבע
כניסת השבת 4:51 5:05 4:56 5:09
אאת השבת 6:04 6:06 6:07

נהנים עם איצי

אכל לנשמה

תל-אביב-יפו
Tel-Aviv-Yaffo
שולם - P.P.
67'ש

תקציר: הקסיד הנקרץ וסוחר הבולים, ר' יצחק נפס, מנסה לקרב ליהדות סוחר יהודי אלמן בשם מר טנקל. הוא מתנדב להביא לו מדי שבוע ארוחות בשרות.

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

לכל אחד משני גלגלי המכונית הקדמיים המתין דוקרן מתכת חד, נטוי באלקסון אל הגלגל, על מנת שברגע שהאוטו רק יתחיל לנוע, הוא יתפוצץ ותכף ומיד!

הבטנו זה בזה בחסר הבנה מחלט. הראיתם ממייכם ילד שיפוצץ בכונה תחלה את המכונית של אבא שלו?

הלילה היה אפל מאוד, כמו תמיד בימי תחלת החודש. היינו שם לבד, בשכונה זרה, עדים יחידים לנסיון פשע שפל של בן, המחבל בכונה תחלה בגלגלי אביו... הרגשה לא נעימה. הצצנו שוב ושוב, לודא שצ'יקו אכן הלך לבלי שוב ואז נתתי את האות. היה ברור לכלנו מה המהלך הבא שלנו – לגשת ולסלק את הדוקרנים מתחת הגלגלים. הן לא סתם סדר הקדוש ברוך הוא אותנו דוקא כאן ודוקא ברגע זה. הייתי הראשון שיצא ממעטה החשכה אל השטח המואר שמתחת לפנס הרחוב.

זה כמו לעזב את מקומך בתוך אולם חשוך בו אינך נראה, ולעלות על במה מוארת, בה הנך חשוף לעיני כלם. זו הייתה ההרגשה שלי. הרגשה לא נעימה. כאלו שמישהו גם עכשו צופה בי – למרות שזכרתי היטב שעכשו אמצע הלילה; צ'יקו איננו כאן ורק משגעים כמונו מסתובבים בחוץ בשעות כאלו.

התקדמתי לעבר המכונית עקב בצד אגודל, ואז שמעתי קול מנוע של מכונית. ליתר דיוק, קול של מנוע כבה. מישהו כבה לדינו עכשו מנוע של מכונית, משמע, מישהו כאן לדינו! ובכן, התחושה המוזרה שלי לא הייתה פרי הדמיון! קפאתי על מקומי והסבתי ראשי אט אט מימנה, אל שורת המכוניות החונות. עיני חלפו ממכונית למכונית ואז, כשהגעתי כבר לסוף השורה, נגע בי מאחור מנחם. הוא היה חור ולא אמר כלום. רק עיניו נדדו ממני אל אחת המכוניות שחנתה ממש סמוך אלינו. ואז ראיתי אותם...

תקציר: צ'יקו, מנהיג ילדי 'שהם', עוצר את חלקת הפלורים ומגרש את שניאור ומנחם מן השכונה. אבל הם חוזרים אליה שוב. בלילה...

דוקרנים חדים

הלילה היה חשוך וקר. ההתלהבות שמלאה אותנו בצ'יקו התפוגגה לה ואת מקומה תפסו חששות ותחושת לחץ בבטן. "ואם הוא מכין לנו מארב?", חלפה מחשבה בלתי הגיונית במוחי.

ליתר בטחון נכנסנו לשכונת 'שהם' מרחוב אחר, בו לא היינו ביום. 'כפינו' בזריות את כל המכוניות משני צדי הכביש והתקדמנו למרכז השכונה. כבר זהיתי את הרחוב בו היינו בבקר ומבלי משים האטתי את צעדי ונתמלאתי דריכות יתרה. הג'יפ הכסוף נתגלה לנגד עינינו במלוא הדרו מואר באורו של עמוד חשמל שנשא מעליו. ואז הבחנתי במשהו נוסף...

"זהירות!", עצרתי בבת אחת את ההתקדמות ובלעתי את רקי בפחד. צל שחר הזדעזע על משטח הכביש המואר, ליד המכונית. צלו של אדם... מישהו רובץ שם ליד האוטו. האם הוא אורב לנו? האם זה צ'יקו?

"אחורה!", לחשתי וארבעתנו נסוגונו בשקט לאחור, לא על מנת לברוח. חלילה! למרות שבאמת, אולי זה מה שהייתי רוצה לעשות... בצענו אגוף רחב, עקפנו שלושה בנינים, עד שהגענו בחזרה לאותו רחוב עצמו אך מן הצד השני. מן הצד בו יכלנו לצפות מצ'יקו הרובץ על הכביש ליד גלגלי המכונית. כן, זה היה צ'יקו! אבל הוא לא ארב לנו בכלל. הוא היה עסוק מאוד בגלגלי הרקב ולא הצלחנו לראות מה בדיוק הוא עושה שם.

בסבלנות ראויה לציון המתנו שם שעה ארצה עד שצ'יקו נעמד על רגליו, טפח על מכנסיו המאבקות, הביט כה וכה ונעלם מן השטח. רק אז העזנו להתקרב, ומה שראינו הפליא אותנו עד מאוד: מתחת

שלום לך יופני ה'קר, היום בהפסקה, ישבנו ותכננו את ראש חודש אדר.

הרעיונות שהעלינו היו בערך כאלו: לארגן הרקדה בקצר לכל הפתות. להקים דוכן ממתקים ולחלק ממנו לכל מי שמחייך. ולארגן מסבת פתה.

רעיונות יפים וטובים, אבל כלנו הרגשנו שכבר התבגרנו מאז שנה שעברה, וזה כבר לא מספיק. דרוש לנו עוד משהו, שיש בו יותר משמעות.

חשבנו קצת, והגענו למסקנה שלשמחה הכי גדולה מגיעים, אם מצליחים לעשות טוב לאנשים אחרים ולשמח אותם.

החלטנו לעשות נסוי מעגין. התחלקנו לקבוצות קטנות, ובתוך שבוע כל קבוצה צריכה למצא מישהו לשמח אותו. החלטנו להפגש אחרי שבוע, כדי לשתף בחוויות ולספר איך היה ומה היה.

עכשו אני וחברי הקבוצה שלי, עסוקים בחפוש רעיון מעגין ומקורי. יש לנו כמה פוננים. חשבנו על המנקה של התלמוד תורה שמאוד ישמח אם נגרים לכתות להיות יותר מסדרות בסוף ימי הלמודים. חשבנו גם על קשיש אחד שיושב בקביעות על הספסל אחר הצהריים ורוצה שיעצרו לפטפט אתו קצת, רק שבדרך כלל אין לנו סבלנות. עוד רעיונות עלו, ונצטרך בסוף להחליט. אבל דבר אחד בינתיים הרחננו, בלי שהתכווננו. פתאום גלינו הרבה אנשים – מהמשפחה, מהבנין, מהשכונה, שאנחנו יכולים מאוד לשמח, עם מעט מאוד מאמץ.

שלך, אלי

דמות מהפרשה

נחום בן רחום

שמעתם על בצלאל בן אורי בן חור משבט יהודה? ועל אהליאב בן אחיסמך ממטה דן? בודאי. אלו האמנים הגדולים שפקדו על מלאכת המשכן ועל כל האנשים החכמים שהפליאו לעשות דברים מדהימים במלאכת המשכן.

אני, נחום בן רחום משבט נפתלי, סיעתי גם כן במלאכת המשכן. מכיון שאני זריז מאוד כמו כל אחי משבט נפתלי, שלחו אותי לשליחויות מהירות שסיעו בהתקדמות המלאכה.

כשבצלאל ואורי וכל חכמי הלב סימו לעשות את הדברים המיוחדים שאת חלקם אפלו לא הבנתי, נשארה מלאכה אחת פשוטה: לקטר את זרעונות המשכן ליתדות הנעוצים בקרקע, כדי שהזרעונות לא יעופו ברוח המדברית.

טוב, זה דבר שכל אחד יכול לעשות, לא? החכמים יכולים כבר ללכת הביתה!

אבל לא! בצלאל ואורי עצמם דאגו לסיים את המלאכה ולקטר את הזרעונות ליתדות!

"למה?", שאלתי, וקבלתי תשובה: "יש לנו אחריות על הכנת המשכן, וזה כולל את כל הפרטים עד הפרט האחרון שבהם! כשעוסקים במלאכה קדושה, צריך להשלים אותה עד הסוף. לודא באופן אישי שהכל נעשה בשלמות".

קוראים בענין

הגיע זמן הנס

ראש־חדש אדר תקע"ה היה יום שמח במיוחד לתושבי העיר פרשבורג. לא רק משום שמראש־חדש אדר "מרבים בשמחה", אלא גם ואולי בעקב בשל הולדת בן בכור לרב העיר הנערץ, הגאון רבי משה סופר, ה'חתם סופר'.

שמונה שנים חלפו מאז הזמן לשבת על כס הרבנות החשובה. קדם־לכן שמש ה'חתם סופר' רב בערים דרזניץ ומטרסדורף. נוסף על גאונותו בתורה נחשב רבי משה גם בעל ידע רב בהנדסה, בתכונה, בטבע ובחשבון.

רבי משה סופר הפך בימי רבנותו את פרשבורג לצמת תורני חשוב מאוד בכל מרכז אירופה. גלת־הכותרת של עשיתו היתה הישיבה הגדולה שהקים. ישיבה זו הוציאה מקרבה גדולי תורה רבים, והשפיעה רבות על עולם התורה והרוח של יהדות הונגריה.

עתה, כאמור, שמחו עמו הכל בהולדת בנו הראשון. שמואל־בנימין, כך נקרא החד הנולד, היה ילד יפה־תאר ומאיר עינים. בן יקיר להוריו ואהוב על כל רואיו. חכמתו המיוחדת ועדינות נפשו נפרו בו עוד קדם שמלאו לו שלוש שנים.

רבה של פרשבורג השקיע רבות בחינוך בנו והרביץ בו תורה לפי ערך פשרונותיו. ואכן, שמואל־בנימין גדל והתפתח לתפארת. כשהיה בן חמש כבר הותר מאחור – בהבנתו

ובבקיאותו בתורה – את כל חבריו.

אך פתאום באו ימים קשים על משפחת ה'חתם סופר'. כמה מבני־הבית חלו במחלות מסתוריות והיו ותוקים למטותיהם. גם שמואל־בנימין בן השש נתקף מחלה קשה ונפל למשכב.

בעוד שאר בני־הבית הצליחו בתוך זמן־מה להתאושש ממחלותיהם ולקום על רגליהם, הוסיף מצבו של שמואל־בנימין להחמיר מיום ליום. טובי הרופאים הזעקו אל מסתו, אולם לא הצליחו למצא מזור למחלתו.

יהודי פרשבורג התכנסו מדי יום בבתי־הכנסת והעתירו תפלה על חיי בנו של רבם האהוב. בהסקמת האב אף ערכו תפלה מיוחדת, שבה הוסיפו לשמואל־בנימין החולה את השם אברהם.

ה'חתם סופר' כמעט לא נטש לרגע את מטת בנו. הוא סעד אותו באהבה רבה ועקב בקפדנות אחר הטפולים הרפואיים. רבי משה בקש לדעת ולהבין כל פעולה שעשו הרופאים.

אולם העינים יצאו מכלל שליטה ונראה היה כי הרופאים אינם יכולים עוד למחלה. בשלב מסוים הרימו הרופאים ידיים ביאוש.

"האם אפסו כל הסכויים?", שאל רבי משה את הרופאים, בפנים מיסרות.

צוות הרופאים ברר את מלותיו בהירות: "מעט מאוד חולים נחלצו ממצב מתקדם וחסור כל־כך של המחלה". במלים אלה בקשו לרמז כי למעשה אפסה כל תקווה.

"אם־כן, מתחנן אני אליכם כי תוסיפו לטפל בילד. אנחנו מצויים לעשות את שלנו והאלקים יעשה הטוב בעיניו", אמר להם רבה של פרשבורג.

חלף עוד יום והילד בן השש החל לגסס. או־אז משכו הרופאים את ידיהם מכל טפול. במצב כזה, סברו, כל נגיעה בחולה עלולה רק לקרב את קצו.

"האמנם אינכם רואים עוד שום אפשרות להציל את חיי ילדי הקט?", שאל רבי משה את הרופאים. אלה התקשו לעמד נכח כאבו של האב ולא השיבו. עיניהם הנוגות נתנו את התשובה.

הבין ה'חתם סופר' כי אבדה כל תקווה. יצא מן החדר ששכב בו בנו ונכנס לחדר סמוך, שבו נהג לכתב את חדושי בתורה. התניצב ליד ארגז מלא בכתביו והחל להתפלל על בנו.

בלב דואב ומרתח נשא רבה של פרשבורג תפלה לקדוש ברוך הוא. "רבוננו של עולם", קרא בקול שבור, "עכשו, כאשר הרופאים כלם אמרו נואש, רק אתה, בכוחך הגדול, יכול להצילו. אנא עשה נס והצל את חיי בננו

האהוב!".

כך עמד רבי משה על מקומו דקות ארוכות והתפלל על חיי בנו, גועה בבכי.

והנה, לא חלפה שעה ארצה וסימנים ראשונים של התאוששות נפרו בילד. אחרי ימים רבים שבהם שכב כחפץ דומם, החל לפתע להניע את איבריו. חלפה עוד שעה והילד פקח את עיניו. תהליך

התאוששותו של אברהם־שמואל־בנימין היה מהיר ומדהים. לאיש מהנוכחים סביב לא היה ספק קל שבקלים כי נס התרחש כאן, נס גלוי!

לאחר זמן נשאל ה'חתם סופר' מדוע השתקה בתפלתו והמתין עד לרגע שבו הגיע בנו לסף מות ממש. "על־פי דין תורתנו הקדושה מצויים אנו לפעל תמיד בתוך גודי הטבע", הסביר רבי משה. "לכן, כל זמן שהרופאים סברו שיש סכוי כלשהו להציל את בני, חובתנו היתה להשקיע כל מאמצינו בכיון זה ולנסות כל סוג של טפול – ולא לסמוך על הנס. ורק לאחר שכל הרופאים השתכנעו כי בדרך הטבע אין עוד מה לעשות, יכלתי להתפלל להשם ולבקש ממנו לשדד את מערכות הטבע ולחולל נס".

הילד אברהם־שמואל־בנימין החלים ממחלתו כליל, גדל לתפארת והיה לאחד מגדולי התורה בדורו. לאחר פטירת אביו אף מלא את מקומו, למעלה משלושים שנה, ברבנות פרשבורג. רבי אברהם־שמואל־בנימין סופר נודע בחבוריו הרבים שבזכות אחד מהם דבק בו כניו – 'כתב סופר'.

מחכימים ונהנים

שליח ההשגחה

רבי שלום־דובער (הרש"ב) מליובאוויטש שלח פעם אחת את בנו, רבי יוסף־יצחק (הרי"צ), לשליחות בעיר הביירה, פטרבורג, והורה לו בין השאר כי יפעל שם לטובתו של חסיד מסוים. כששב הרי"צ משליחותו ספר לאביו על כל מה שעשה, והתבטא: "את הטובה לפלוגי עשיתי בהדור".

אמר לו אביו: "טעות בידך. את הטובה עשית לעצמך ולא לפלוגי. את הטובה לפלוגי עשה הקדוש ברוך הוא, ואתה עשית טובה לעצמך שבחרת להיות שליח של ההשגחה העליונה". והוסיף הרש"ב: "כך נאמר במגלת אסתר – אם החרש תחרישי בעת הזאת, רוח והצללה יעמוד ליהודים ממקום אחר, אלא שמי שהיה יכול לזכות בשליחות זו יאבד את הזכות".

בנית משפחת גאולה

צבקה: הי, מה השלט הזה שטופת על הדלת של החדר שלך? "אל דאגה – הגאלה כגיעה!"

שרי: רק רציתי תזכרת מול העינים, לזה שטוד כעט נצא כגלות לאגלה.

אבא: רעיון מענין, נראה כאילו לקחת אותנו כפרשות השבוע. גם שום יש סוג של תזכרת... בני ישראל בנו את הפיטון מעצי שטים. כאיפה היו להם עצי שטים באמצע הפדבר? הם פשוט סחבו אתם את העצים – כפיצרים. וכאיפה היו להם כפיצרים עצי שטים? התשובה היא, שיעקב אבינו לקח אתו עצי שטים (אריזים) כארץ ישראל, ונטע אותם כפיצרים. והוא נתן לבני ישראל הוראה: כאשר תצאו לאגלה כפיצרים, קחו אתכם את העצים האלו לפדבר.

שרי: זאת אוכרת שהעצים האלו, היו תזכרת לאגלה. הם עמדו להם מול העינים וכאלו אפרו להם: אל תדאג, יום יבוא ותצאו כפה..."

אבא: גדיוק בך. ופענך הפסוק "צדיק בתמר יפרח בארץ בלבנון". הצדיקים משולים לארזים, כי גם הם נטועים אתנו בגלות. והנוכחות שלקדם, כנחמת ופעודדת אותנו. בזכותם, אנחנו יודעים שטוד כעט נצא כגלות לאגלה.